

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 342/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
/wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 18 marca 2021 roku sygn. akt VII K 874/19			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu przez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 207 k.k. polegające na uznaniu, że dochodziło do znęcania się nad pokrzywdzonymi, w sytuacji gdy w aktach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

sprawy znajduje się potwierdzenie tylko jednej interwencji policji podczas awantury domowej w dniu 21 czerwca 2019 roku, a zatem czyn ten nie wypełnia znamienia znęcania się opisanego w art. 207 k.k.,

obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu, co powoduje że z powodu błędnej podstawy prawnej zaskarżony wyrok nie odpowiada prawu, a to jest poprzez zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego, w sytuacji gdy oskarżony nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa,

obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów z zeznań pokrzywdzonych W. O. i M. O. oraz świadka K. B., odmówienie

wiary wyjaśnieniom oskarżonego przeczącym by znęcał się nad pokrzywdzonymi i przyznanie waloru wiarygodnych zeznaniom wyżej wymienionych, a w konsekwencji uznanie na ich podstawie, że oskarżony znęcał się fizycznie i psychicznie nad pokrzywdzonymi, podczas gdy nikt nigdy nie był świadkiem żadnych agresywnych zachowań oskarżonego, a istniejący pomiędzy stronami konflikt miał tego rodzaju przebieg, że to pokrzywdzone wywoływały sytuacje konfliktowe, prowokowały oskarżonego poprzez poniżanie go i wyzywanie od "pijaków", stosowały przez szereg lat wobec niego przemoc finansową przez całkowite finansowe uzależnienie go od siebie, a głównym celem ich działania było pozbycie się oskarżonego z lokalu mieszkalnego, do którego miał tytuł prawny,

rażąca niewspółmierność w

	<p>sensie surowości okresu próby 3 lat na jaki warunkowo umorzono postępowanie karne, zastosowanego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 100 metrów, nawiązek na rzecz każdej z pokrzywdzonych w kwotach po 1000 złotych</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dwa pierwsze zarzuty w istocie sprowadzają się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mającego wpływ na jego treść poprzez przyjęcie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu przestępstwa.</p> <p>Sąd Najwyższy odnośnie do tej przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy i uznał, że odwołanie się do zarzutu rażącego</p>				

naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu, lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (post. SN z 4.5.2005 r., II KK 478/04, OSNwSK 2005, Nr 1, s. 894).

Obraza prawa materialnego polega na wadliwym jego zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu opartym na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można zatem stawiać zarzutu

naruszenia prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia ma polegać na błędnych ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia lub na naruszeniu przepisów procesowych.

Sąd pierwszej instancji respektując nakaz wynikający z art. 7 k.p.k. należycie ocenił zgromadzone w sprawie dowody i na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie w jakim przyjął, że oskarżony E. O. swoim zachowaniem prezentowanym w okresie od lipca 2018 roku do 21 czerwca 2019 roku wobec swojej żony W. O. i córki M. O., polegającym na znieważaniu ich słowami wulgarnymi powszechnie uznawanym za obraźliwe i obelżywe, artykułowaniu gróźb wyrządzenia im krzywdy oraz polegającym na szarpaniu i popychaniu żony W. O. a sporadycznie na zadaniu jej uderzenia, wypełnił znamiona występku

znęcania się
psychicznego nad
każdą z
wymienionych i
znęcania się
fizycznego nad
ostatnią z
wymienionych,
określonego
przepisem art. 207
& 1 k.k. . Sąd
ten słusznie przyznał
walor wiarygodności
zeznaniom W. O. i
M. O. i przyjął je za
podstawę faktyczną
zaskarżonego
orzeczenia, uznając
że co do zasady
przedstawiają one
zgodnie z prawdą
postawę
oskarżonego
dopuszczającego się
względem nich
aktów przemocy
psychicznej, a nadto
fizycznej w stosunku
do W. O.. Pomimo
zaś jednoznacznej w
swej treści relacji M.
O. zarówno z etapu
dochodzenia jak i
rozprawy głównej,
że względem niej
ojciec przemocy
fizycznej nie używał
(zeznania karta
87, 181) sąd
merytoryczny
jedynie w tym
zakresie
bezpodstawnie
ustalił, akceptując
błądną tezę aktu
oskarżenia, że
oskarżony znęcał się
również fizycznie nad
córką (dlatego
w tej części sąd

odwoławczy opis
czynu zmodyfikował
eliminując znęcanie
fizyczne nad M. O.).

Niezależnie od
powyższego
podkreślenia
wymaga, że mając
na uwadze silny
konflikt rodzinny
na tle finansowym,
występujące w toku
postępowania w
sprawie rozwodowej
zainicjowanej przez
W. O. i towarzyszące
też silnie
negatywne
nastawienie
emocjonalne do
męża, sąd ten
słusznie z dużą
dozą krytycyzmu
podszedł do zeznań
obu
pokrzywdzonych w
zakresie w jakim
odnosiły się one
do skali, stopnia
i natężenia agresji
werbalnej czy
fizycznej mającej
być udziałem
oskarżonego. W
procesie dociekania
czy zeznania
pokrzywdzonej W.
O. stanowią
odzwierciedlenie jej
rzeczywistych
przeżyć odwołał
się do wiedzy
specjalistycznej
biegłego psychologa,
który uczestnicząc
w przesłuchaniu
tej ostatniej, na
podstawie
obserwacji jej osoby

i materiałów zawartych w aktach sprawy, jednoznacznie wykluczył zaburzenia jej aparatu poznawczego, w tym tendencje do konfabulacji i fantazjowania w znaczeniu psychopatologicznym. Stwierdził, iż doświadczyła ona co najmniej dyskomfortu emocjonalnego związanego z zachowaniami męża, a występujące u niej zmiany w charakterystyce sfery emocji i nastroju są typowe dla kobiet, które doświadczyły przemocy psychologicznej w związku. Trafnie sąd rejonowy uznał, że ta część opinii pozytywnie weryfikuje twierdzenia W. O. w zakresie przemocowych zachowań oskarżonego względem jej osoby. Jednocześnie sąd ten miał na uwadze, uwzględniając wnioski opinii psychologicznej, że jakkolwiek przedstawiane przez nią zachowania męża stanowią jej realne

doświadczenia życiowe, to z powodu silnie negatywnego nastawienia do niego, zachowania te mogą być w warstwie interpretacyjnej emocjonalnie zakłócone (przerysowane) i dlatego stanowi ona źródło informacji o ograniczonej wiarygodności psychologicznej.

Również zeznania M. O. sąd rejonowy trafnie pozytywnie ocenił dając im wiarę co do zasady, czyli że oskarżony prezentował agresywne, przemocowe postawy względem jej osoby i osoby matki, ale z uwagi na dalece negatywne nastawienie do ojca były one wyolbrzymione i nadmiernie obciążające w stosunku do rzeczywistego zagrożenia, jakie on stwarzał swoim zachowaniem, po czym szczegółowo sąd ten omówił relacjonowane przez świadka sytuacje, które albo miały miejsce sporadycznie albo wręcz nie zaistniały. O zasadności pozytywnego co do

zasady
wartościowania
zeznań rozważanego
świadka świadczy to,
że nie obciążała ojca
o przemoc fizyczną
względem jej osoby,
co mogłaby uczynić
gdyby za wszelką
cenę, wbrew
prawdzie
obiektywnej, dążyła
do jego skazania.

Sąd pierwszej
instancji zasadnie
również powołał
się na zeznania
świadka K. B., który
z racji posiadania
stosunkowo skąpej
wiedzy o
zachowaniach
oskarżonego i to
wyłącznie z relacji
siostry i matki
(świadek ze
słyszenia) nie
wnoszą nic istotnego
do sprawy, poza
potwierdzeniem
istnienia konfliktu
małżeńskiego i
rodzinnego, oraz
negatywnego
nastawienia ojczyrna
do jego osoby,
czego przykładem
jest pejoratywne
określenie go przez
oskarżonego
podczas
przesłuchania przed
obliczem sądu
rejonowego " ty
głupku". Brak jest
zatem podstaw do
dyskredytacji zeznań

tego świadka, jak chciałby skarżący.

Potraktowanie przez sąd rejonowy wyjaśnień oskarżonego E. O. negującego swoje sprawstwo jako linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn znajduje potwierdzenie w zeznaniach obiektywnego świadka - funkcjonariusza policji S. S., uczestniczącego w interwencji w miejscu zamieszkania rodziny O. w dniu 21 czerwca 2019 roku, mającego sposobność zaobserwować zachowanie awanturującego się oskarżonego, któremu obecność interweniujących stróży porządku prawnego nie przeszkodziła aby wykrzykiwać wulgarne słowa pod adresem żony i córki. Ta właśnie nadpobudliwa postawa oskarżonego legła u podstaw jego zatrzymania.

Jakkolwiek rozważana interwencja była

jedyną w okresie zarzucanego czynu to nie może prowadzić do oceny, iż był to jedyny eksces awanturniczy oskarżonego.

Takiemu uproszczonemu wnioscowaniu obrony sprzeciwiają się przecież relacje pokrzywdzonych, wskazujące na dużą częstotliwość prezentowania takiej nagannej postawy. Natomiast fakt, że oskarżony w opinii sąsiadów czy kolegów z pracy uchodził za spokojnego, uczynnego, niekonfliktowego i pracowitego człowieka, samo przez się nie wyklucza możliwości prezentowania zgoła odmiennych zachowań wobec najbliższych. Brak wiedzy po stronie sąsiadów o kłótniach czy awanturach rodzinnych może wszak wynikać albo z niechęci angażowania się w konflikty rodzinne albo być konsekwencją rozgrywania się tych sytuacji w zaciszu domowym w tzw. czterech ścianach .

Brak jest także podstaw

dowodowych do
przyjęcia - jak
postuluje obrońca -
wzajemnego
względem
oskarżonego
zachowania żony i
córkę, polegającego
na znieważaniu,
złośliwym
dokuczaniu czy też
prowokowaniu do
działań sprzecznych
z prawem. Krytyka
poczynań męża czy
ojca (z powodu
niezachowania
porządku i higieny
osobistej) czy
też nazywanie go
pijakiem, jeśli
przesadził z ilością
spożytego alkoholu
czy też z
częstotliwością
impresowych
sytuacji, nie może
być utożsamiana
z prowokacyjnym
zachowaniem, przed
którym się bronił
używając agresji
słownej czy siły
fizycznej. Nie sposób
zatem przyznać
racji apelantowi,
że opisywane przez
pokrzywdzone akty
przemocy stanowiły
wytwór ich
wyobraźni,
motywowany
dążeniem do
pozbycia się
oskarżonego z
mieszkania, do
którego miał także
tytuł prawny.

Nie podlega
akceptacji sądu
odwoławczego
stanowisko
skarżącego jakoby
warunkowe
umorzenie
postępowania
karnego było
wynikiem uznania za
wątpliwego znęcania
się przez
oskarżonego nad
żoną i córką.
Zastosowanie przez
sąd pierwszej
instancji wskazanej
instytucji
probacyjnej znalazło
szerokie
umotywowanie w
pisemnym
uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia i jest
wynikiem oceny
stopnia winy i
społecznej
szkodliwości
przypisanego
oskarżonemu czynu
jako nieznacznych
oraz obdarowania
go zaufaniem, że
będzie w przyszłości
przestrzegał
porządku prawnego,
w szczególności nie
popelni
przestępstwa.
Również określenie
czasu trwania okresu
próby na 3 lata
nie jest wygórowane
skoro ma pozwolić
zweryfikować czy
poprawa
zachowania
oskarżonego jest

trwała oraz
kontrolować czy
rzeczywiście nie
konfliktuje się z
pokrzywdzonymi.

Przeprowadzone
przez sąd
merytoryczny
postępowanie
dowodowe nosi
cechy pełności i
kompletności.

Zebrane dowody
poddane zostały
rzetelnej ocenie
spełniającej rygory
określone przepisem
art. 7 k.p.k.
Sąd ten dogłębnie
przeanalizował
całość dostępnego
materiału
dowodowego przy
zastosowaniu zasad
poprawnego
rozumowania,
doświadczenia
życiowego i wskazań
wiedzy. W świetle
powyższego wypada
w pełni
zaakceptować
stanowisko o
istnieniu
uzasadnionych, a
przy tym
dostatecznych
podstaw do
przypisania
oskarżonemu
realizacji znamion
czynu z art. 207 &
1 k.k., z modyfikacją
opisu tego czynu
dokonaną na etapie
postępowania
odwoławczego
(eliminacja

znęcania fizycznego nad M. i O.).

Wbrew stanowisku skarżącego nie noszą cech surowości orzeczone na rzecz pokrzywdzonych nawiązki, ustalone w wysokości po 1000 złotych na rzecz każdej z nich, stanowiące symboliczną rekompensatę cierpień wyrządzanych im przez oskarżonego przez okres niespełna roku.

Zasadny natomiast okazał się zarzut rażącej surowości środka karnego polegającego na zakazie zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 100 metrów. Oskarżony realizując obowiązek opuszczenia lokalu wyprowadził się ze wspólnego mieszkania i zamieszkał w wynajmowanym garażu (poza okresem zimowym kiedy przebywał u siostry), znajdującym się bezpośrednio przy bloku, w którym mieszkają pokrzywdzone. Skarżący słusznie wskazał na trudności mogące wystąpić po

stronie oskarżonego w zastosowaniu się do takiego zakazu, zważywszy na bliską odległość dzielącą wspomniany garaż i blok mieszkalny, tą samą drogę prowadzącą od tych obiektów na przystanek autobusowy, podróżowanie niekiedy tym samym środkiem komunikacji, który nie ma ponad 100 metrów, uczęszczanie do tych samych sklepów czy kościołów, które to sytuacje powodują że żyjąc w jednym środowisku może oskarżony nie mieć fizycznej możliwości utrzymania tak znacznej odległości. Argumentacja ta jest na tyle przekonująca, że sąd odwoławczy mając na uwadze okoliczności, które zaważyły na ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jako nieznacznego oraz fakt, że oskarżony wyprowadził się z zajmowanego wspólnie z żoną i córką mieszkania oraz został zobowiązany do powstrzymania się

od kontaktowania z nimi bez ich zgody i bez wcześniejszego ustalenia terminu, uchylił zawarty w pkt. 5 zaskarżonego wyroku obowiązek powstrzymania się od zbliżania do pokrzywdzonych, jako trudny do wyegzekwowania w sytuacji zamieszkiwania stron w bardzo bliskiej odległości od siebie i korzystania z tych samych miejsc użyteczności publicznej.

Ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jako nieznacznych oraz fakt, że oskarżony wyprowadził się z zajmowanego wspólnie z żoną i córką mieszkania, zaważyły na uznaniu przez sąd odwoławczy z urzędu, iż zbędna jest kontrola zachowania oskarżonego w okresie próby na jaki warunkowo umorzono postępowanie karne, poprzez dozór kuratora, co spowodowało uchylenie zawartego w pkt. 2 zaskarżonego

wyroku rozstrzygnięcia o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popelnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
brak podstaw do uniewinnienia z powodów podanych powyżej ale zaistniały podstawy do wyeliminowania z opisu czynu znęcania fizycznego nad M. O., skoro ona sama zaprzeczyła aby oskarżony względem jej osoby takowe stosował ; brak podstaw do uchylenia zaskarżonego			

<p>wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, określonych w art. 437 & 2 k.p.k.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd odwoławczy z urzędu wyeliminował z opisu czynu znęcanie fizyczne nad M. O. oraz uznał, iż zbędna jest kontrola zachowania oskarżonego w okresie próby na jaki warunkowo umorzono postępowanie karne, poprzez dozór kuratora, co spowodowało uchylene zawartego w pkt. 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>Relacje M. O. zarówno z etapu dochodzenia, jak i rozprawy głównej, że względem niej ojciec przemocy fizycznej</p>		

nie używał zaważyły na potrzebie eliminacji z opisu czynu znęcania fizycznego nad nią. Ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jako nieznacznych oraz fakt, że oskarżony wyprowadził się z zajmowanego wspólnie z żoną i córką mieszkania, zaważyły na uznaniu, że zbędna jest kontrola jego zachowania w okresie próby na jaki warunkowo umorzono postępowanie karne, poprzez dozór kuratora.

**ROZSTRZYGNIECIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

warunkowe umorzenie postępowania karnego, orzeczenie nawiązek na rzecz pokrzywdzonych, zobowiązanie do

<p>powstrzymania się od kontaktowania z nimi bez ich zgody i bez wcześniejszego ustalenia terminu, zobowiązanie do opuszczenia lokalu usytuowanego przy ul. (...) w P., zasądzenie zwrotu kosztów na rzecz oskarżycielek posiłkowych i Skarbu Państwa</p>		
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>we wskazanym zakresie wyrok słuszny, zarzuty apelacji niezasadne</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>eliminacja z opisu czynu znęcania fizycznego nad M. O.. uchylenie zawartego w pkt. 2 zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora, uchylenie zawartego w pkt. 5 zaskarżonego wyroku obowiązku powstrzymania się</p>		

od zbliżania do pokrzywdzonych,	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Relacje M. O. zarówno z etapu dochodzenia, jak i rozprawy głównej, że względem niej ojciec przemocy fizycznej nie używał zaważyły na potrzebie eliminacji z opisu czynu znęcania fizycznego nad wymienioną. Ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jako nieznaczących oraz fakt, że oskarżony wyprowadził się z zajmowanego wspólnie z żoną i córką mieszkania, zaważyły na uznaniu, że zbędna jest kontrola jego zachowania w okresie próby na jaki warunkowo umorzono postępowanie karne, poprzez dozór kuratora.</p> <p>Argumentacja skarżącego odnosząca się do orzeczonego obowiązku powstrzymania się od zbliżania się do pokrzywdzonych jest na tyle</p>	

przekonująca, że sąd odwoławczy mając również na uwadze okoliczności, które zaważyły na ocenie stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu jako nieznacznych oraz fakt, że oskarżony wyprowadził się z zajmowanego wspólnie z żoną i córką mieszkania oraz został zobowiązany do powstrzymania się od kontaktowania z nimi bez ich zgody i bez wcześniejszego ustalenia terminu, uchylił zawarty w pkt. 5 zaskarżonego wyroku przedmiotowy obowiązek, jako trudny do wyegzekwowania w sytuacji zamieszkiwania stron w bardzo bliskiej odległości od siebie i korzystania z tych samych miejsc użyteczności publicznej.

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności	
3.	O kosztach zastępstwa prawnego za postępowanie odwoławcze na rzecz oskarżycielek posiłkowych orzeczono na podstawie & 11 ust.2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z póź. zm.)	
4.	Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 8 ustawy	

	<p>z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie o winie i sprawstwie oskarżonego, wymiar okresu próby przy warunkowym umorzeniu postępowania karnego, zastosowanie środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych na odległość nie mniejszą niż 100 metrów, wysokość	

	nawiązek na rzecz każdej z pokrzywdzonych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana